

[Thisted Knudsen.]

slaget intet som helst svar, og derfor har jeg sluttet, at samfundet i tilfælde af konflikt vil være i nøjagtig samme situation som i foråret 1956 og lige så værgeløst.

Så siger det ærede medlem, at det er uheldigt at placere statsministeren dér, hvor vort forslag placerer ham. Jeg ved det ikke. Men jeg kan dog sige, at det forslag, der blev stillet i kommissionen — det var, før det ærede medlem hr. Baunsgaard blev medlem af denne — netop var tænkt som en erstatning for den voldgiftsinstitution, det ærede medlems parti i virkeligheden var principiel tilhænger af. I det radikale venstres forslag om voldgift var statsministeren jo netop placeret således, at det var ham, der under ansvar over for folketingsflertallet skulle træffe afgørelsen, og skulle vi igennem på den måde, der dér var foreslået, måtte det også være statsministeren. Hvorfor? Ganske simpelt fordi dette forslag først ville kunne virke på et tidspunkt, hvor alle forhandlinger var brudt sammen, og så måtte statsministeren have mulighed for at udsætte en eventuel strejke eller lockout inden for de livsvigtige områder. Det var tanken i dette forslag.

Den højtærede minister siger, at vi skal passe vel på, at forligsinstitutionen kun beskæftiger sig med mægling, og heri er vi helt enige. Men forligsmanden kan, hvis dette lovforslag gennemføres, meget let blive bragt i en uheldig situation. Bestemmelsen om udsættelse i anden omgang er så uklar og usikker, at forligsinstitutionens skøn bliver fuldkommen afgørende for, om dagspressen skal standse eller ej, og afgørende på en lang række andre områder.

Mit principielle synspunkt er, at man netop har placeret forligsmanden uheldigt over for parterne. Det er ikke forligsmandens opgave at varetage samfundets interesser, som jeg understregede før. Forligsmanden må være frit stillet; det er hans opgave at mægle, at få tilvejebragt en overenskomst. Selve dette at varetage samfundets interesser kan derfor kun være statsministerens og regeringens opgave.

Må jeg stille et direkte spørgsmål til den højtærede arbejds- og boligminister angående pressen. Lovforslagets bemærkninger kunne tyde på, at man er klar over, at pressens problemer ikke er løst med dette

lovforslag, men at de måske henhører under anden lovgivning. Det ærede medlem hr. Baunsgaard var inde på den samme betragtning. Dette spørgsmål står åbent, sagde han.

Må jeg spørge den højtærede minister: vil det ikke være rimeligt, når der nu med ministerens bemærkninger er tilvejebragt et nyt grundlag for pressens stilling, at regeringen henviser dette spørgsmål til fornyet kommissionsbehandling? Man kan så dér sige, at nu skal man ikke mere tage stilling til pressen inden for forligsmandsloven — hvad kommissionen jo hidtil har arbejdet med — nu holdes pressen uden for forligsmandsloven, og nu må man søge at finde andre veje frem. Jeg ville mene, det var rigtigt, om opposition og regering kunne blive enige om at henvise spørgsmålet om pressens stilling til en ny kommissionsbehandling for at nå et resultat.

Den højtærede økonomiminister var inde på nogle betragtninger om, at vi hver især havde pligt til at medvirke til, at arbejdsmarkedets to store parter blev enige. Vi er fuldt ud enige med den højtærede økonomiminister heri; jeg kan blot ikke se, at der er sket nogen skade endnu. Jeg ved ikke, hvor store hensyn den højtærede økonomiminister tog sidste gang, da vi fik — i virkeligheden som olie på ilden — voldgiftsforslaget fremsat i en periode, da man var begyndt at forhandle om nye overenskomster.

Jeg kan ikke rigtig forstå den højtærede økonomiministers betragtninger om vor stillingtagen i kommissionen. Så vidt jeg husker, var det mig, der foreslog udsættelsesretten. Jeg ved ikke, om den højtærede økonomiminister husker, at hver gang jeg kom i kommissionen og havde med mig en taske, der blev større og større, spurgte man: er det livsvigtige områder? Jeg ved ikke, om den højtærede minister husker, at det var mig, der blev presset til at bringe gang i denne sag, for arbejdsgiverne og fagforeningerne sad og kiggede på hinanden, Bertel Dahlgaard og jeg sad og kiggede til højre og venstre, og der var ingen, der sagde noget undtagen den højtærede økonomiminister. Så løste jeg tungen med mit forslag, og jeg forstod den højtærede økonomiminister sådan, at vi faktisk ikke var helt uenige om, at her var en